

Bolemant Lilla
Elek József
Fehér Ágota
Herdics Kalocsányi Mónika
Horváth Géza
Hrbáček Magdaléna
Kralina Hoboth Katalin
Puskás Andrea
Szabó Tibor
Tóth Katalin
Tóth Tibor
Vančo Ildikó

Elérhetőség:
Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunaszerdahely
(Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda)
Tel.: +421 907 212 393
katedrapolgaritarsulas@gmail.com
www.katedra.sk

KATEDRA
mesačník
ročník XXXI., 5. číslo, január 2024
Vydatel:
Katedra Polgári Társulás
Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda
IČO: 54187524
ISSN 2729-9066

REDAKCIJA / SZERKESZTŐSÉGÜNK:
Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunaszerdahely
(Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda)
Tel.: +421 907 212 393

Honlap: <http://www.katedra.sk>
katedra.szerkesztoseg@gmail.com

Minden jog fenntartva.
Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza.

SCHVIKKER BARBARA

PIHENŐ A VILÁG EGYIK KOLOSSZÁLIS CSODÁJÁNÁL

Életem első repülőgépes utazása Rómába vezetett. Poénnak indult az egész, nem bírtuk eldönteni, hová utazzunk, és az ismert „minden út Rómába vezet” mondatot annyit ismételtünk a tervezés során, hogy végül tényleg ott kötöttünk ki. Akkor még nem sejtettem, mennyire magával ragad majd az olasz életérzés, mennyire otthon fogom érezni magam az országban, és mennyire vágyom majd vissza ide az év minden szakában. Az első alkalom óta még hatszor látogattam meg Olaszországot, és most is római kávé szürcsölök.

Behunyom a szemem. Hallgatom az emberek nevetését, beszélgetését, és bár a felét egyáltalán nem is értem annak, amit mondanak, a hangjukból kihallom a felszabadult boldogságot. Meleg szellő simogat, jólesik az egész napos hőség után. Fáradt lábaimat a betonkerítés széléről lógatom le. Egy turista óvatosan megböki a vállam, és angolul megkérdezi, csinálnék-e róluk egy képet. Felnézek rájuk, mosolyognak, hátuk mögött pedig a Colosseum magasodik megingathatatlanul. Természetesen lefotózom őket, aztán csinálom még egy képet, meg még egyet, hogy biztosan mindkettőjüknek tetszen. Visszaülök a helyemre, ahonnan tökéletesen látni az egész épületet. Szinte felfoghatatlan érzés itt lenni, élőben látni azt a gyönyörű és egyben ijesztően hatalmas építményt. Teljesen kitölti a látóteremet a maga 4 emeletével (ami a mai mércével számítva 12-15 emeletnek felel meg), megszámlálhatatlan boltívvel, gyönyörű oszlopaival. Minden egyes emeletet eltérő oszloprenddel jelöltek: az elsőt dór, a második emeletet ión, a harmadik emeletet pedig korinthuszi díszítésű oszlopok ékesítik. A legfelső szintnek ma már csak az északi oldalát csodálhatják az ide látogatók, ezt korinthuszi fapillérek tagolják, s a boltívek helyett ide ablakok kerültek. Egy turistacsoport egyszer csak eltakarja a kilátásom. Erősen kell fülelnem, hogy halljam, mit mesél az idegenvezető.

– A Colosseumot, eredeti nevén az Amphitheatrum Flaviumot, időszámításunk után 80-ban avatták fel. De ne egyszerű avatásra gondoljatok, ahol egy nagy ollóval elvágják a piros szalagot! Az aréna létrejöttét 100 napon át ünnepelték, s körülbelül 5 000 vadállatot mézároltak le a ceremónia során. A hely elsődlegesen gladiátorharcoknak adott otthont. Ezekkel a harcokkal tulajdonképpen a viadorokon kívül mindenki jól járt. Az egzotikus vadállatok élelemhez jutottak, a császárnak így kevesebb húst kellett számukra biztosítani, a nép pedig kitűnően szórakozott. Az eredeti padlózat és az ülések nagy része egyébként egy 217-es tűzvészben megsemmisült, majd 1320-ra szinte a teljes déli oldala leomlott. Köveit más épületek készítéséhez hordták el – meséli, s a csoport szinte issza a szavait.

Beleborzongok. Amikor alig egy órája még én is benn sétáltam ott, ahol majdnem 2000 évvel ezelőtt maga a császár, a papok, a szenátorok, valamint nagyjából 50 000 római polgár szórakozott, felemelő érzés volt elképzelni, ahogy a tömeg egy emberként tombol. Szinte láttam magam előtt a nyugati kapun át színre lépő harcosokat, a rejtekajtókon beengedett vadállatokat. A lépcsőzetes lelátót a képzeletem megtöltötte emberekkel, s még a pódium alatti folyosókban is sürgő-forgó szolgálakat véltem látni. Most azonban, ahogy külső szemlélőként nézem az épületet, inkább megrémiszt a gondolat, hogy amit ma áhítással csodálunk, egykoron hétről hétre, újra meg újra vérmezővé változott, s az oda behurcolt gladiátorok talán soha többé nem láthatták családjukat.

A vérengzésnek azonban szerencsére hosszú évek óta vége, oroszlánbögés helyett utcai zenészek muzsikája tölti meg fülünket, s én meleg szívvel ajánlom Rómát úti célul mindenkinek.